

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Crețu, Petre Ioan

Banshee sau Revolta piciorului de lemn : poezii /
Petre Ioan Crețu. - Apahida : Neuma, 2021
ISBN 978-606-8975-92-4

821.135.1

Petre Ioan Crețu

BANSHEE

SAU

REVOLTA PICIORULUI DE LEMN

POEZII

Editura
NEUMA
2021

Încheiere de carte

de mă vei căuta
mă vei găsi în locul ascuns
în satul meu
în casa părintească
pipăind cu ochii
întunericul lumii

unde grădina e plină
de umbre de pomi
așezate una lângă alta
ca niște soldați gnomi

în spatele lor
oasele mele vor prinde
rădăcini
și din ele vor crește
lăstari puternici
care se vor împleti
și se vor face zid
să-mi aperse moartea

unde plouă întruna
cu ochii mei căprui
peste amintirea sânilor tăi
purpurii

Cuprins

Argument sau singurătatea piciorului de lemn cu frunzele albastre	5
Banshee*, piciorul de lemn și fereastra	9
Fusul divin sau raclaj nereușit	13
Incantatoriu și nimic despre picior	17
Moartea înșelată și piciorul de lemn care îmi tot tresaltă	21
Noapți de iarnă și un saxofon romantic	25
Teama de zbor sau joaca de-a avionul prin curte la Obor	29
Păsări de noapte cu un singur tril	33
Rătăcire sau devenirea noastră în corpuri străine	37
Zborul promis și o aripă întoarsă	41
Universul 25 sau cum îmi mângâiam piciorul de lemn	45
Nonsens, deșertăciune și momentul meu de tresărire	49
Corabia nebunilor poemul de încheiere	53

Dintr-o umbră în alta	59
Puiul de urs cu bască și jiletcă mofluz și puțin confuz	61
Candelă întoarsă fără niciun rost	63
Despre neadaptare sau povestea soldatului aflat în rezervă	65
Uite cum mă pierd de nu mă mai știu...	67
Twin Peaks bis	70
Fluturi de sticlă	72
Cumpăna	73
No man's land	74
Lumânarea din glastră și tusea din geam	76

Zidul din jurul meu Bastilia sorții	78
Îți făceam disperat cu mâna din trenul accelerat	80
Locuitorii angoaselor roz	83
Să ne trăiți tovarăși	85
Somn nereușit întrerupt de vise	87
Prizonierul și descântece de leac	89
Mersul pe bicicletă între tine și cer	91
Despre gară și cărțile scrise în spital	93
Frunză verde de albastru	95
Destine un cerc oblic și un avion	96
Adam și Eva	97
Cutia neagră	99
Răsăritul soarelui	101
O zi oarecare dar nu mă mai plâng	102
Nedumerire sau marină doi sau...	103
Împărații ceții scăpați din spital	104
Despre spital nimic	105
Despre femeie în rugăciunea ta	106
Gând de dimineață în spital	107
Marginile fragile ale întunericului din noi	109
Poem de trecere	111
Respirație subțire	113
La icoana sânilor tăi ard lumânări	115
Cântic amar de a... e... e... i... a	117
Capcana din cer sau tributul plătit întunericului din noi	118
Inserare	119
Despre tristete	121
Cu picioarele strânse sub braț	122
Caniculară	124
Teasc	125
Femeia colosală	127
Prelungirea drumului de nicăieri	129
Nedumerire degeaba	130

Nu din întâmplare	131
Străinul	132
Candoarea prunilor cu frunze albastre	134
Păsări de aer sau școala de zbor	136
Cântec de-a surda	138
Încheiere de carte	140

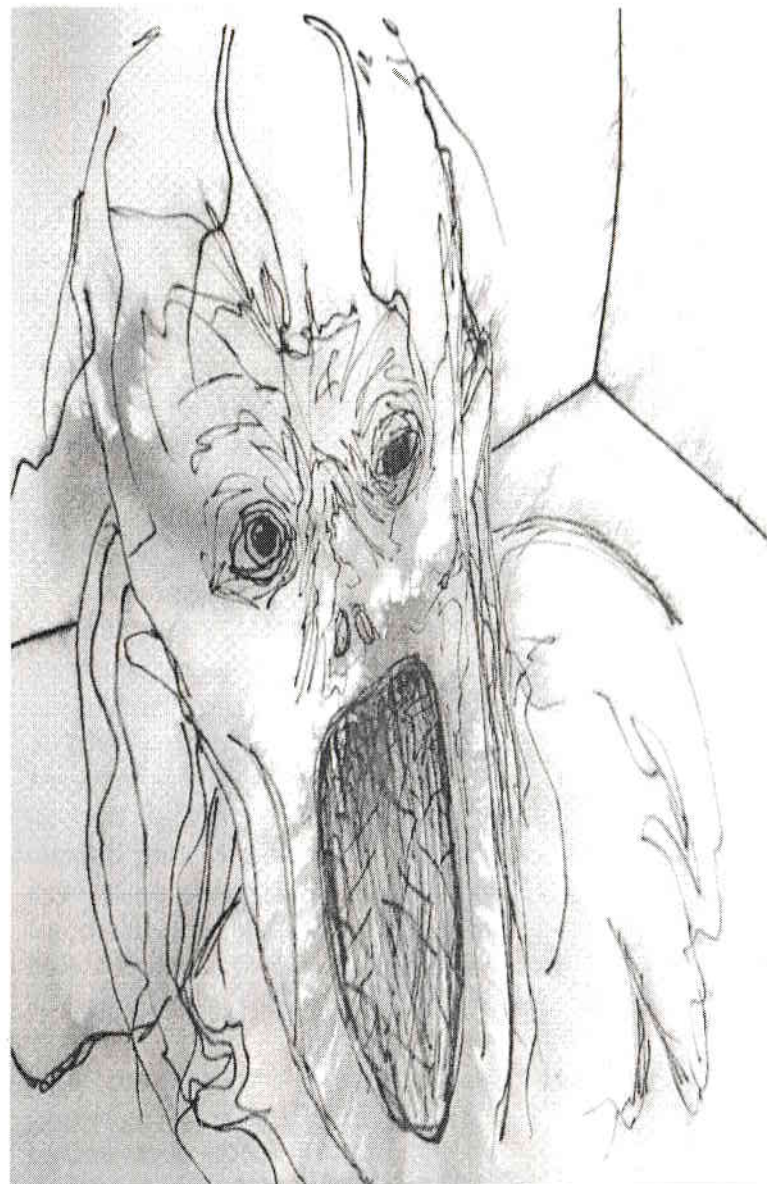
Banshee*, piciorul de lemn și fereastra

m-am obișnuit ca după o noapte plină de dureri, de pierderi iremediabile de amintiri și de ascultat în buclă Whiskey Lullaby până când uitam de mine și să nu am timp să mă feresc, ca să urmeze perioade scurte de luciditate senină ca după moarte sau revenirea pentru o clipă a bărbatului care am fost apoi cădeam în mine brusc ca în transă sau cum urca din mine un iz puternic de putred sau halucinam cu zeci de fantasmе învârtindu-se amețitor în fața ochilor mei și cum priveam înspăimântat goana lor nebună apoi urma prăbușirea mea, haotică și continuă și aerul de sub mine nu opunea nicio rezistență și nu aveam de ce să mă prind nu-i așa că îți vine să-mi plângi de milă să-ți lovești capul de întuneric sau să-mi iei piciorul de lemn și să-l arunci în fereastră și să se facă frig și bine apoi să te rătăcești în ceața din privirea mea umbrită de atâta așteptare și drumul avea maluri abrupte ca un râu ploile timpului săpaseră în el șanțuri adânci și de câte ori îți dădeau lacrimile sau ningea drumul se facea fluviu și vârtoarea lui te arunca la picioarele mele de furie îți înfigeai dinții în umărul meu și carnea ofta prelung și de fiecare dată curgea sânge și uite cum s-a făcut moarte fără tine dragostea mea timpul nu mi-a mai ajuns și cât de nevolnic mi-a devenit trupul și cât de absurd îmi e gândul scoboram adânc în mine aici aveam ascunsă o amintire cu tine când îți sorbeam din privire frica umedă și cum îmi puneam un pahar cu vin fetească neagră din care

sorbeam încet și cu teamă să nu mă revolt și să sfâșii cerul și el să te strivească într-o clipă și să te facă tot una cu mâlul cu scorbura adâncă de câte ori trec spre baie mă văd în oglindă și de fiecare dată mă îngrozesc nu mă mai vedeam, trupul deja era dezgolit de carne, de mine și de vise cu plânsul în ochi moartea îmi bate acum în ușă bule de spaime ies la suprafață într-o învălmășeală roșie inundă locul și o mie de îngeri jupuiți de piele de har și de aripi sunt azvârliți în câmpie apoi mă scufund în somnul alb și fără vise în care tu femeia de sânge eu bărbatul de foc tu jumătatea mea eu doar umbra ta părăsită peste care treceau călcâiele tale ca niște șenile de tancuri sau peste care alunecau razele soarelui de dimineață și ne vindecau rănilor sau hai să ne aducem aminte cum ne țineam în brațe și ne legănam ca niște copii supărați dar ne era bine până când ne-am despărțit crezând că nu e nimeni de vină iar lumina de apus ne întuneca mințile și sufletul eu nu mai sunt umbra ta tu nu mai ești femeia din sângele meu și dintr-odată am devenit doi străini acri și singuri

mă adun nerăbdător dintre pereți îmi vine să fug drumul nu-mi mai e prieten de mult ca o nălucă albăstrie trupul meu din care mă desprind cu bucurie și fără teamă și te caut în cer printre îngerii verzi cu ochii albaștri și cu fes de lână

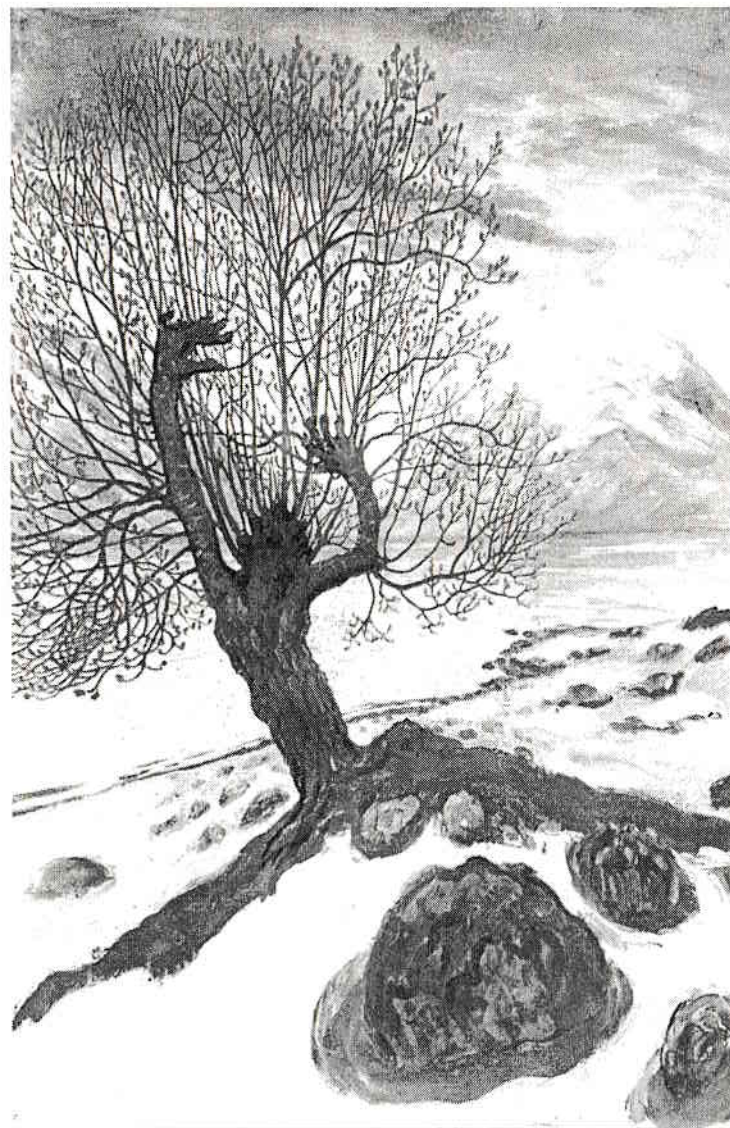
* *Banshee* spirit feminin (zână) din mitologia irlandeză care anunță moartea unui membru al familiei

Fusul divin sau raclaj nereușit

tot timpul mi-a fost frică să nu mă prăbușesc din vis și să mă zdrobesc de dușumea la picioarele patului probabil că ăsta e și motivul pentru care de ani buni nu mai dorm mă usuc de oboseală și umblu prin casă abulic de parcă plutesc mi s-au săpat șanțuri adânci de oboseală pe frunte în ele am pus țărână și am plantat pomi fructiferi de obicei stau toată noaptea cu ochii lipiți de tavan mâinile împătutesc cu migală întunericul să nu facă pliuri sau săream repede pe umbra mea să nu o locuiască cineva alteori săpam cu unghiile în lemnul piciorului scorburi adânci sau tunele lungi care îmi străbăteau amintirea piciorului fantomă care a fost falnic și din carne și sânge curios este faptul că oricât aș fi săpat în picior dimineața nu se mai cunoaștea nimic odată chiar a înmugurit lemnul și a înflorit floarea o mai am și acum e ascunsă sub pleoapa ochiului stâng altădată am vrut să-l retez exact de la șold dar dinții fierăstrăului au alunecat ca pe fier și s-au tocit a doua zi fierăstrăul l-am pus în vitrina din odaia de oaspeți unde am strâns tot felul de lucruri ciudate care mi-au bântuit viața aici e și fusul pe care mama l-a folosit când a vrut să mă dea afară dar i-a apărut Maica Domnului cu mine în brațe și maică-mea s-a speriat cumplit și-a făcut cruce apoi a nins

când m-am născut pe fus a apărut chipul meu gravat cu foc și fir de lumină mama a pus fusul la icoană unde stă și acum

Incantatoriu și nimic despre picior

dintr-odată așternuturile mele au fost cuprinse de o adevărată frenezie îmi dădeau senzația că s-au prins ca într-o horă apoi și patul a început să tremure m-am ascuns în cel mai întunecos colț și-mi clănțăneau fără rost măselele uneori vii și îmi reproșezi că nu mai poți să-ți reazemi viața și fruntea de sufletul meu și că nu mai ai încredere în mine că nu mai sunt cel care a fost că nu are rost să-ți trăiești viața cu mine în gând să mănânci să dormi sau să privești cerul cu mine în minte și că îți e din ce în ce mai greu să-mi vorbești că îți sunt dorințele toate sugrumate de plâns și neputință ca un vârtej amețitor se învârt în jurul tău amintirile cu noi zborurile noastre înalte și mereu primăvara cu luna ei mai sau cum zbârâneau de ciudă lucrurile sau cărțile scrise de mine parcă prea multă incertitudine și prea subțire e linia care desparte durerea de fericire și nici nu mai știi de ce am ochii umezi m-am închis ermetic în uimirea și taina mea te privesc cu stupefacție ca un copil venit prima dată în lume grădina mea e populată de arbori bizari și bule colorate de aer umplu cerul și lumea uite există fără lumina mea doar întunericul mai are preț se vinde cu gramul la colțuri de stradă pe șest ne închidem singuri în propriile noastre sublime